

over eksisterende Kommissioner og Nævn, formaa at retlede Offentligheden paa dette Omraade, thi den viser jo med stor Tydelighed, at selv om vi har rigeligt af disse Institutioner og der utvivlsomt kunde indvindes betydelige Besparelser, hvis man foretog en rationel Beskæring af disse mange Kommissioner og Nævn, saa er det ikke Rigsdagsmændene, der fylder op i dem; det er kun i meget ringe Omfang Rigsdagsmænd, der har Sæde i disse Kommissioner, og ofte uden Vederlag eller med et ret ringe Vederlag.

Men alligevel mener jeg ikke, det vil være rigtigt af Rigsdagen at slaa sig til Ro med, at det kun er Befolkningen, der har en skæv Opfattelse af Rigsdagsarbejdet, og at alt gaar herinde netop saa godt og saa vel smurt, som det kan og bør. Der er forskellige Ting, som hyppigt falder i Øjnene, og som Folk i Særdeleshed hæfter sig ved; det kan vist ikke nægtes, at Rigsdagen selv paa uforsigtig Vis bidrager til, at den Opfattelse breder sig i Befolkningen, at man ikke altid tager Arbejdet saa alvorligt, som det burde tages. Naar Tilhørerne ved Rigsdagens Forhandlinger, som f. Eks. i Aften og mange andre Gange, ser, at $\frac{2}{3}$ af Tingets Medlemmer ikke er til Stede ved Forhandlingerne, at Stolene staaar tomme, og at selve det, der foregaar, ikke følges med nogen overvældende Opmærksomhed, saa kan man vist ikke undre sig over, at en Del af disse Tilhørere mener, at det gør saamænd ikke noget, om man nedskærer Diæterne en Smule. Jeg siger ikke dette som en Anklage mod Rigsdagen, thi dertil har jeg hverken Anciennetet eller Myndighed, men jeg siger det som en Forklaring bl. a. paa den Stemning, som hersker i store Kredse af det danske Folk overfor Rigsdagen i Øjeblikket.

Nu ved jeg meget vel, at der hyppigt er særdeles gode Grunde for Rigsdagsmændene til ikke at være til Stede under Forhandlingerne, idet der ofte er Udvalgsarbejde eller andre Sider af Rigsdagsarbejdet, som samler deres Opmærksomhed og paakalder deres Arbejde. Men jeg maa alligevel give den offentlige Opinion Medhold, som mener, at Rigsdagsmændene i større Antal kunde være til Stede under Forhandlingerne, og som i Modsætning til mange Rigsdagsmænd ikke er af den Opfattelse, at det er ligegyldigt, hvad der foregaar her i Salen. Thi der er utvivlsomt Rigsdagsmænd, som mener, at det er ligegyldigt, at Afgørelserne træffes andre Steder, og at det er rene Formaliteter, der foregaar i Folketingssalen. Saa længe man imidlertid overfor Offentligheden fastholder, at Folke-

tingssalen er det Sted, hvor Afgørelserne træffes og Beslutningerne fattes ved de enkelte Medlemmers fri Overvejelse, saa har Offentligheden Ret til at reagere imod de tyndt besatte Stole. Kun hvis man overfor Offentligheden vil erklære, at saaledes er Forholdet ikke længere, kunde det være berettiget; men da vilde det ogsaa være en bydende Nødvendighed for Rigsdagen selv, at man ændrede de ydre Former for Rigsdagens Arbejde.

Det er saaledes utvivlsomt et Folkeønske, Regeringen her har imødekommet ved Fremsættelsen af dette Lovforslag, og jeg finder det rigtigt, at Rigsdagen, der snart vil faa den tunge Pligt at beskære andres Indtægter, maa gaa i Spidsen med at beskære sine egne. Vi kan ikke være Dommere i vore egne Sager, men vi kan vise vor Redebonhed til selv at gøre, hvad vi kræver af andre, og de, der mener, at en saglig Overvejelse vil føre til, at man maaske snarere burde sætte Diæterne i Vejret, faar trøste sig med dette, at det ikke altid er størst at staa paa sin Ret. Paa mit Partis Vegne kan jeg derfor tilsige Regeringen vor Tilslutning til Lovforslagets Gennemførelse med den Begrundelse, som findes i Lovforslagets Bemærkninger.

Inden jeg slutter, vil jeg dog gerne for egen Regning have Lov til at fremsætte en personlig Henstilling til Regeringens og det høje Tings Overvejelse. Man vil af det, jeg hidtil har sagt, have forstaaet, at jeg ikke staaar helt uforstaaende overfor den Kritik, som nu og da kommer til Orde overfor Rigsdagsarbejdet. Det er min personlige Overbevisning, at det vil være en absolut nødvendig Opgave for Rigsdagen i Fremtiden, at man paa alle Omraader bestræber sig for at gøre Formen for det Arbejde, vi udfører herinde, saaelk og effektiv som overhovedet muligt. Baade finansielle og forfatningsteoretiske Synspunkter støtter en saadan Opfattelse og støtter Kravet om, at der her bliver gennemført en Reform. Regeringen er, den Gang den vendte sin Opmærksomhed mod den Nedskæring, som skulde finde Sted overfor Rigsdagen som en naturlig Følge af de Overvejelser, den havde paa andre Punkter, standset ved en Nedskæring af Udgifterne til Rigsdagsmændenes Diæter, medens man derimod har ladet en anden Udvej, en Nedskæring af Rigsdagsmændenes Antal, være ude af Betragtning. Aarsagen er maaske den, at en Ændring af det Afsnit i Valgloven, som omhandler dette Spørgsmaal, vilde kræve